

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania H.B.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Zielonej Górze
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 stycznia 2026 r.,
wniosku organu rentowego o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia
18 listopada 2025 r.

**odmawia uzupełnienia postanowienia Sądu Najwyższego z
dnia 18 listopada 2025 r.**

[i.t.]

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 grudnia 2025 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 12 grudnia 2025 r., pełnomocnik organu rentowego wniósł o uzupełnienie postanowienia z dnia 18 listopada 2025 r., III UZ 15/25, którym Sąd Najwyższy oddalił zażalenie od wyroku z dnia 30 kwietnia 2025 r., IV 2 WSC 1/25 Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, poprzez zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania zażaleniowego w wysokości 270 zł, zgodnie z żądaniem zawartym w odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy stwierdził, że wniosek skarżącego (zawarty w zażaleniu) o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym jest przedwczesny. Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Analizując powyższy przepis nie można pominąć ogólnej zasady rządzącej kosztami procesu. Zasada ta wyrażona została w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Decydujące zatem znaczenie ma wynik procesu, a nie jego poszczególnych etapów. Wynik procesu to rozstrzygnięcie o sprawie jako całości.

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[i.t.]

[a.ł.]